

Redactor: Ciprian-Iulian Șoptică
Coperta: Radu Vasile Chialda
Tehnoredactor: Valentin Postolache

Colecția *roman 21*

© Anca Mihaela Bratu

© Zona Publishers, 2016, pentru prezenta ediție

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BRATU, ANCA MIHAELA

Sarah Golden și Piatra Vieții / Anca Mihaela Bratu.

- Iași: Zona Publishers, 2016

ISBN 978-606-8791-04-3

821.135.1-31

© Ilustrație coperta 1 & interior: Claudia Elena Lațcan

EDITURA ZONA PUBLISHERS

Str. Nicolina, nr. 115, Bl. 1004, tr.6, cam. 34, Iași, România

Tel. / Fax: 0232 267 773

Mobil: +4 0746 182 287 / +4 0746 182 262

Cod acreditare editură: 324/14/03/2012

e-mail: zonapublishers@yahoo.ro

Anca Mihaela Bratu

*

**Sarah Golden
și Piatra Vieții**

roman

Editura Zona
publishers

Cuprins:

I. Începutul.....	7
II. O întâlnire ciudată	12
III. Lumea Magică.....	19
IV. Doamna Mystery	31
V. Umbrele Morții.....	44
VI. Secrete	59
VII. Descoperind lumea	87
VIII. Bau! Surpriză	160
IX. La Golden Flowers	189
X. O descoperire neașteptată.....	278
XI. Nicăieri.....	304
XII. Trezește-te!	313
XIII. Revăzătorul.....	356
XIV. Jennifer în acțiune.....	392
XV. Prinși în capcană	413

XVI. Melanie.....	417
XVII. Piatra Vieții.....	437
XVIII. Aparențele înșală.....	471

XIX. *Sarah Golden și Piatra Vieții*, o carte unicat, de Anca Bratu – postfață de Irimie Străuț..... 517

I

Începutul

Era miezul nopții. Pe Carrie Road era liniște deplină. Doar foșnetul frunzelor în bătaia vântului se mai auzea pe strada luminată de lampadare. Ai crede că acest loc este perfect normal, dar aparențele înșală.

Toc, toc, toc! Pașii apăsați ai omului cu fața ascunsă de o pelerină neagră răsunau, tulburând liniștea mormântală. Umbra lui îl urmărea în permanență. Poate, dacă te vei uita atent, vei simți ura și răutatea pe care le emană. Dar ai grijă să nu te prindă!

Silueta în negru înainta liniștită pe stradă. Căuta ceva, dar ce? Deodată, se opri. Persoana misterioasă zâmbi pe sub materialul ce îi ascundea fața. Iată! Exact așa cum sperase: Golden House, o vilă modestă și foarte frumoasă, de altfel, bijuteria de pe Carrie Road. Omul în negru ridică mâna spre porțile înalte, aurite și roști:

- Deschideți-vă!

Ca și cum ar fi fost vii, porțile se deschiseră repede, ca lovite de furtună. Un al doilea zâmbet tăinuit. Ce bine că familia Golden nu era acasă. Nu avea niciun chef să se lupte cu ei. Odată calea fiind

Resped liberă, omul misterios înaintă pe cărarea pietruită, urcă treptele casei, după care înlătură următorul obstacol : la comanda sa, ușa se trânti zgomotos de perete. Intră în casă. Era neschimbată. Ah, cât de bine i-ar fi stat acum mistuită de flăcări ! Dar își opri fantezia. Venise aici cu un scop.

Încă un pas... doi... trei... patru. Înainta pe podeaua scârțâitoare a sufrageriei. Fixă cu privirea un pătuț, în care dormea, liniștit, un bebeluș. Misteriosul om în negru se apropie de el și îl privi.

Vai, ce fetiță drăgălașă și ce nume frumos avea: Sarah Golden! Mare păcat că avea să moară la doar șase luni după naștere! O viață curmată brusc, datorită urii și dorinței de răzbunare. Ce spectacol grozav!

Omul în negru zâmbi din nou, apoi scoase din buzunar o piatră ascuțită și scrijeli podeaua în așa fel încât patul bebelușului să fie plasat în centrul unei stele cu șapte colțuri. Perfect! Eclipsă de lună. Ridică mâna, pregătindu-se să rostească o vrajă, dar BUF! Fu azvârlit în peretele din dreapta sa, de o rază magică.

- Ce cauți aici, nenorocitul ? se auzi o voce furioasă de femeie.

Perfect! Simțise că lucrurile erau prea ușoare! Omul în negru se ridică, apoi șopti cu voce rece:

- Cum de ai știut că sunt eu ?

- Tu cum crezi că aș putea să uit? îi răspunse femeia, la fel de rece. Ieși afară, trădătorule!

Bebeluşul se trezi. Ei, cum așa? Cine îndrăzne să-i tulbure somnicul? Începu să plângă. Hohotele sale răsunară în toată casa, ceea ce atrase atenția

unui băiețel, aparent în vârstă de un an și câteva luni, intrigat de ceea ce se întâmpla jos.

- Chris, strigă femeia, fugi! Pleacă imediat de aici!

Omul în negru profită de ocazie și strigă:

- Syncope!

Un fascicul de lumini negre ieși din mâna sa, lovind-o pe femeie, iar aceasta căzu la pământ. Ce păcat, neatenția costă!

Băiețelul se îngrozi. Apoi, uitându-se la musafirul misterios, se înfurie. Cum de îndrăzne să-i rănească cea mai bună prietenă? Să vadă el ce va păți!

Dar bărbatului în negru puțin îi păsa că avea în fața sa un copilaș blond și slăbuț, dornic de răzbunare. Își smulse de la gât lanțul de care atârna o piatră neagră, strălucitoare, și îl aruncă în pătuțul bebelușului, care încă nu se oprise din plâns, apoi strigă către trupul femeii:

- Dublicus!

O clonă a sa apăru aproape instantaneu pe podea. Bărbatul scoase apoi din buzunar o cutiuță neagră, cu margini aurii și rosti:

- Întuneric ești, întuneric vei rămâne, până ce eu «stop» voi spune !

Trupul femeii pe care mai înainte o atacase fu absorbit de cutie și dispăru. Dar misteriosul bărbat în pelerină nu observase ce se întâmpla în patul fetiței. Piatra neagră ce i-o aruncase începuse să strălucească, la fel și corpul micuței, învăluind-o într-o lumină orbitoare. Raza îl lovi pe bărbatul în negru cu toată puterea, izbindu-l de perete și

Respectiv descoperindu-i fața. Avea părul negru și ochii de aceeași culoare, plini de ură, iar figura îi era schimonosită de furie. Se ridică. Un firicel de sânge i se scurgea încet pe fața extrem de uimită. UN BEBELUȘ REZISTASE PIETREI MORTII?! Iar acum aceasta se întorsese împotriva stăpânului său! Nu se poate, fata era prea puternică! Trebuia să plece CHIAR ACUM!!

Cu o mișcare brutală, îl dădu la o parte pe băiețel și se îndreptă spre ușa de la intrare, rămasă deschisă. La naiba! Acolo dădu nas în nas cu două dintre persoanele pe care le ura cel mai tare: soții Golden.

Bărbatul ce tocmai intrase ridică mâinile cu viteză uimitoare și strigă:

- Syncope!

Raza sa rată cu un milimetru ținta.

- Deci, te-ai întors, bestie ce ești! intră în joc femeia, pregătindu-se să lovească.

Dar nu avu timp, căci bărbatul în negru sări în dreapta, după care strigă, pe un ton nebun și mânios:

- Poate că fiica ta e mai puternică decât credeam, dar chiar și de va dura o mie de ani, tot o voi omorî într-o zi! Vă promit că nu veți scăpa atât de ușor!! DISPARU!!! Apoi dispăru într-un fascicul de lumini orbitoare.

Ceilalți doi oameni, furioși și stupefiați, auziră, dintr-odată, plânsetele copiilor.

- Sarah, Chris! strigară.

Alergară spre ei. Totul părea în regulă, cu excepția urmei de sânge de pe perete și a pietrei

albe, strălucitoare, pe care Sarah o ținea strâns în mâna ei micuță. Chris plângea și se agita, iar la picioarele lor zăcea, inert, trupul unei femei roșcate, cu ochii verzi, larg deschiși și nemișcați.

- Melanie! strigă cealaltă femeie, aplecându-se asupra sa și luându-i pulsul. E moartă! șopti ea apoi, îngrozită.

II

O întâlnire ciudată

Țrrr...! Ah! la naiba cu ceasul ăsta! Cine l-a programat să sune acum, când era vacanță? Trebuia să aibă o mică discuție cu Chris.

Sarah Golden se ridică buimacă – odată trezită dimineața nu prea mai putea adormi la loc. Se uită în oglinda mare, cu margini sculptate. Avea cearcăne. Iar se culcase târziu. Acum o cam durea capul. Fir-ar! Mama o avertizase că așa se va întâmpla dacă nu îi va oferi organismului odihna de care avea nevoie, dar Sarah, pur și simplu, nu se putea dezobișnui. Deși... nici că încercase prea mult, dacă e să fim sinceri – îi plăcea să stea trează până târziu.

Se uită la părul său roșcat, ondulat și proaspăt ciufulit. Își coborî puțin privirea până la strălucitorii săi ochi verzi, puțin îngrijorată. În regulă, încă erau verzi! Sarah nu știa de ce, dar în ultima vreme, începuse să i se schimbe culoarea ochilor. I-a vorbit mamei sale despre asta, dar ea a spus că așa ceva nu era posibil și nu i-a dat atenție. Totuși, Sarah era sigură că văzuse bine și i se părea ciudat că mama, care era mereu foarte grijulie cu ea și cu Chris,

fratele mai mare, nu o crezuse că ar putea fi vorba despre o problemă.

Plecă din fața oglinzii și începu să culeagă din dulap – mai mult la întâmplare – hainele cu care urma să se îmbrace.

După o vreme coborî în bucătărie.

- Bună dimineața, mami!

- 'Neața, scumpo!

- 'Neata, surioară!

Zâmbetul larg – intenționat exagerat de larg – răsări vesel pe fața băiatului în ochii căruia se zărea veșnica sclipire de șmecherie.

- 'Neața! răspunse "surioara", fără a-i întorce zâmbetul.

Așeză ceasul deșteptător pe masa din bucătărie, fix în fața lui și spuse doar atât :

- Șapte dimineața !

Chris zâmbi subtil, ridicându-și încet ochii din farfurie.

- Ba a mai trecut o jumătate de oră până să cobori tu, îi răspunse el liniștit.

Sarah repetă, încă și mai apăsât :

- Șapte dimineața!

- După ce te-ai culcat aproape de ora unu, noapți la rând, mi se pare ? Așa-ți trebuie ! i-o trânti fratele său – de data aceasta fără zâmbet. De fapt, cred că e cazul să îmi mulțumești. Datorită mie, diseară vei fi mai obosită și vei adormi mai devreme. Simplu!

Sarah ar fi vrut să mai spună ceva, dar își întoarse fața întâmplător spre oglindă, iar ochii îi căzură pe propria reflexie.

Mamă ! strigă ea. Iar mi se schimbă culoarea ochilor. Ți-am spus că trebuie să mă duci la doctor!

Victoria Golden era o femeie puternică. Îi plăcea să exprime autoritate. Era cât se putea de calmă în orice împrejurare, chiar dacă uneori mai dădea frâu liber mâniei – iar când se mânia Victoria Golden deja era de rău! Detesta să se enerveze, iar situațiile le trata logic, păstrând tot ce părea îngrijorător pentru mintea sa rapidă și inteligentă.

La auzul cuvintelor fiicei sale, Victoria își ridică frumoșii săi ochi verzi – la fel de deschiși la culoare și de strălucitori ca ai fiicei sale – și rosti degajat, după o scurtă clipă de gândire:

- Nu e nicio problemă, draga mea. Nu-ți face griji!

În tonul său, deși ferm, Sarah identifică o mică urmă de îngrijorare. Cu toate acestea, știa că acum ar fi momentul să tacă.

Mama ei era înaltă, suplă, cu părul roșcat – o nuanță destul de închisă – prins într-un coc la spate. Expresia feței sale era delicată, dar autoritară. Sarah moștenise aproape toată frumusețea de la ea. Ce-i drept, chipul ei nu se asemena extrem de bine cu cel al mamei, iar Chris moștenise groșița din bărbie pe care Sarah nu o avea, dar părul și ochii erau la fel.

Fetița – căci nici unsprezece ani nu avea – se așeză liniștită pe canapeaua roșie din piele și dădu drumul la televizor. Nimeri pe un canal de știri – părinții săi fuseseră ultimii care părăsiseră încăperea seara trecută. Ciudați părinții ăștia ! Se spune că ei ar trebui să fie un exemplu pentru copii, dar cum să se culce Sarah devreme în condițiile în care ei la

miezul nopții încă mai vorbeau ? Îi auzise urcând scările pe la ora unsprezece și trecuse de momentul în care cele patru zerouri se aliniau în linie dreaptă atunci când observase că în camera părinților săi încă era lumină. Păreau preocupați de ceva, după cum li se auzeau vocile pe coridor... Sarah schimbă canalul. Se gândi să caute unul special pentru muzică. Îi plăcea la nebunie muzica, era una dintre cele mai bune prietene ale sale. De fiecare dată când asculta muzică se simțea relaxată. Cu fiecare melodie descoperea noi sentimente, noi povești, o lume nouă... uneori îi părea chiar magic! ... De fapt, acesta era un cuvânt cam mare. Nu exista nimic magic, magia nu era reală, toată lumea știa asta.

Marea sa pasiune era muzica clasică. Desigur, oamenii care ascultau astfel de muzică deveniseră o specie rară. Poate, uneori chiar erau considerați extraterestri... Dar erau și ei oameni normali. Faptul că muzica clasică era pe primul loc pentru ei nu însemna că nu își găseau timp să asculte și alte genuri. Clasicul poate fi compatibil cu modernul și invers. De altfel, de aceea există pop opera.

Nu găsi ceea ce voia la televizor, motiv pentru care îl închise. Nu îi era foame, așa că avea de gând să meargă în camera sa, să-și deschidă calculatorul și să o asculte pe Maria Callas sau pe Sarah Brightman, pe sau pe Céline Dion, sau să caute prin vechile ei CD-uri cu melodii de Queen sau ABBA. Totuși, se răzgândi în ultimul moment.

- Mă duc afară, zise Sarah către mama ei, care era întoarsă spre chiuvetă, spălând vasele.